

16/8/2024

שתרגיש באהבתי – Make you feel my love, Bob Dylan

כשהגשם מכה בפניך
וכל העולם מונח על כתפך
הייתי נותן לך חיבוק חם
כדי שתרגיש את אהבתי

כשהערב יורד והכוכבים מופיעים
ואין מי שינגב את דמעותיך
הייתי אוחז בך גם מיליון שנים
כדי שתרגיש את אהבתי

איני יודע מה היית מחליט
אבל לעולם לא הייתי מאכזבך
ידעתי זאת מהרגע שראיתיך
אין לי כל ספק עם מי היית הולך

הייתי מוכן לרעוב עד שאשחיר ואכחיל
ואפילו לזחול במורד השביל
אין דבר שלא הייתי עושה
כדי שתרגיש את אהבתי

הסערות גועשות על פני הימים
ועל הדרך המהירה לחרטה
ולמרות שרוחות השינוי משתוללות חופשי
עוד לא ראית שום דבר כמותי

הייתי עושה אותך מאושר ומגשים את כל משאלותיך
אין דבר שלא הייתי עושה למענך
עד קצה הארץ בשבילך הולך
כדי שתרגיש את אהבתי

<https://www.youtube.com/watch?v=9IzKueQ2ZxY>

דניאל,

18 שנים בלעדך, נצח, ועוד שנה עברה.

החברים שלך כבר בעלי משפחות רובם, קריירה, ילדים. אחד מהם, לא חשוב שמות, אפילו היה מאושפז אצלנו עם התקף לב. אל תדאג, הוא בסדר. טיפלו בו יפה. אפילו אצלנו (טוב לא בדיוק אצלנו, במשפחה המורחבת), נולדו שתי נכדות חמודות, תומר וליה, שהולכות וגדלות להן וכולם מקרקרים סביבן, כמו שצריך.

לפני שנה, דניאל, סיפרתי לך על ההפיכה המשטרית והמחאה שבעקבותיה. המחאה ובית המשפט העליון בלמו אותה בקרב הרואי, ורוב החוקים האיומים נבלמו או בוטלו. אך בעקבותיה, כפי שיגורנו, באו ימים קשים יותר. אויב צמא דם ומטורף בקנאה דתית פשט עלינו במפתיע, הורג, אונס, חוטף ובוזז אזרחים שלווים, נשים, ילדים ותינוקות, ללא כל אבחנה. יהודים, מוסלמים, בודהיסטים, אלו שהושיטו לו יד לשלום והסיעו את חוליו לטיפול בבתי החולים בישראל. כ-1600 הרוגים, אינספור פצועים ופגועים, והנורא מכל – 111 חטופים עדיין נמקים שם במנהרות בתנאים איומים, כמה מהם עוד בחיים – איש לא יודע. והמדינה – פשוט לא הייתה שם. רק אזרחים מדהימים שהתגייסו כולם כדי להציל אותה. למנהיגינו שכשלו לא אצה הדרך. לא לקחת אחריות, כפי שמצופה מהם בכל משטר תקין, לא להחזיר את החטופים ולא לפנות את מקומם למנהיגים ראויים יותר. לפעמים, דניאל, אני שמח שנחסכה ממך כל הזוועה הזאת. לפחות זה.

איפה היית היום אם אותו לילה נורא במרכבה היה נגמר אחרת?

מגויס בעזה עם חטיבת המילואים שלך? נכנס ויוצא שוב ושוב, חודשים ארוכים, כמו חלק מבני משפחתנו, ומטריף אותנו בדאגה אין סופית? האם היית שורד אותה? לעולם לא נדע.

מעל ל-600 חיילים נפלו במלחמת חרבות ברזל, שמזכירה ולא רק בשמה את ימי הביניים החשוכים. רבים מהם מגולני, ורבים מדי מגדוד 13 שלך, כולל המגיד, סא"ל תומר גרינברג. כל שם נוסף, כל תמונה של צעיר לנצח קורעים את ליבי ומזכירים לי אותך.

לפני חצי שנה נפל בקרב בחאן יונס רס"ל עדי אלדור, לוחם מגלן, מטובי בנינו, שקבור פה מאחורייך. אני מכיר את הסבא, רופא ידוע פה בחיפה. גם אביו של עדי הוא רופא. כשהסבא שלח לי בואטסאפ את מודעת האבל על נפילת נכדו ליכי נפל. הלכנו לנחם את המשפחה בשבעה. הבית הגדול היה גדוש במנחמים. אנשי צבא, חברים של הבן שנפל ושל אחיו, שגם הם היו מגויסים, עמיתים לעבודה, שאת חלקם הכרתי. בני נוער רבים מילאו את החצר. ראיתי את ההורים עומדים שם מול נחשול המנחמים שבאו להיות אתם, מתמודדים באומץ עם האסון הנורא שנפל עליהם. הסתכלתי עליהם וראיתי בעיני רוחי את הדרך הארוכה והקשה המצפה להם. הכאב, הגעגועים שלא מרפים ותחושת ההחמצה הנוראית. וידעתי שהם ימשיכו בחייהם, שיהיו שונים מאלו שלפני, הם, משפחתם וחבריהם הרבים. הסבא קיבל את בשורת האיוב מבנו, שגר בסמוך אליו, בבית שבנה לו. כשעלה לקבר נכדו בשלושים, שלח לי תמונה של האזכרה אותה צילם מקברו של דניאל. שותפות גורל? פרספקטיבה של זמן?

נזכרתי בחיילים שחיכו לי לפני 18 שנה באותו בוקר שישי בחדר הרופאים בבית החולים. "בנך נהרג הלילה בלבנון," הם אמרו, כרעם ביום בהיר. נזכרתי איך נסענו הביתה, ואיך גיא פתח לי את הדלת, ואת פניו כשהודעתי לו. ונזכרתי איך חיכינו בלי סוף במכונית שהמודיעים יגיעו לאמא ונגה שהיו בירושלים, ואיך אמא התקשרה, רגע לפני שהגיעו, ושמעו ממני את בשורת האיוב, ואת זעקתה. ואיך עליתי במדרגות לסבא מנק וסבתא סטלה, שפתחו לי את הדלת בשמחה, עד שקבלו גם הם את הידיעה המרה. ואת הטלפון ליורם, שמצא מקלט עם משפחתו באחד מבתי המלון, ואת השקט הנורא בצידו השני של הקו. זוכר, כאילו היה זה אתמול.

באחת השבתות שדניאל סגר במטולה, כלוחם צעיר בפלוגה של אלירז פרץ, שנפל 5 שנים מאוחר יותר בעזה, באנו לבקר אותו. היו אלה ימים מתוחים, עם חילופי אש סביב הכפר עיג'ר הסמוך, וניסיון לחטיפת חיילים שסוכל על ידי מ"פ הצנחנים במוצב שבכפר. ישבנו לאכול סביב שולחן פיקניק בחניון שמורת נחל עיון. ראיתי שדניאל לא רגוע.

”מה קורה דניאל?” שאלתי.

”אתה רואה את הגבעה שמעלינו?” שאל דניאל, והצביע על הגבעה הסמוכה שצפתה עלינו.

”חיזבאללה יושב שם וצופה עלינו. זה לא המקום הכי טוב לשבת בו עכשיו.”

לקחנו את הדברים ונכנסו פנימה, למעמקי החורשה, נסתרים מעיני האויב.

תשעה חודשים מאוחר יותר פרצה מלחמת לבנון השנייה ממנה דניאל לא חזר. בעקבותיה

אמר נסראללה שאם היה יודע שזו תהיה התגובה לא היה תוקף את סיור צה”ל וחוטף את

אהוד גולדווסר ואלדד רגב.

לטובת תושביה של שכנתנו בצפון אני מקווה שהוא לא שכח את גבורתם של דניאל וחבריו

ואת מה שעשו שם, ואם יעיף מבט לשכנתנו שבדרום, יבין מה מצפה לו אם לא יזכור זאת.

הייתי נותן הכל, דניאל, כדי שאוכל לתת לך עוד חיבוק אחד חם, כדי שתרגיש את אהבתי,

כפי שדילן כתב.

דניאל, אנחנו אוהבים אותך מאד, מתגעגעים בלי סוף, ולא מפסיקים לחשוב עליך בכל רגע.

אבא.

